నీతోనే ఉంటా!

వాసిరెడ్డి సీతాదేవి

కల్పన స్వీట్ సిక్స్‌టీన్‌లో ఉన్నది. కవి కల్పనలాగే అందంగా ఉంటుంది. ఆమె కళ్ళు బెజవాడ కనకదుర్గ కళ్ళలా అందంగా, విశాలంగా ఉంటాయి. ఆమె చూపులు అమాయకంగా బెదిరిపోయిన లేడిచూపుల్లా ఉంటాయి. ఆమె నడుస్తుంటే, బాలమురళీకృష్ణ మనసులోనే ఏదో రాగాన్ని మననం చేసుకుంటూ, శబ్దం రాకుండా తొడమీద చేత్తోవేస్తున్న తాళంలా, అడుగులు పడ్తుంటాయి. బంగారు జడకుప్పెలతో పొడవుగా ఉండే ఆమె జడ, కొండనాగును గుర్తు చేస్తుంది.

ఆమె కాలేజీ చదువులు చదవలేదు. ఆ మాటకొస్తే హైస్కూలు ముఖం కూడా చూడలేదు. ఎనిమిది వరకు చదివింది. ఆ అందమైన ముఖాన్ని వదిలిపోలేక పసితనంతాలుకు అమాయకత్వం, యవ్వనపు నిగారింపులలో పెనుగులాడుతోంది.

ఆమె తనలో వస్తున్న మార్పుకు ఏదో తెలియని అలజడికి గురి అవుతున్నది. తమాషా ఆలోచనలు వస్తున్నాయి. అందమైన కలలు మేల్కొని ఉండగానే, పట్టపగలే వస్తున్నాయి. మనసులో ఏదో అలజడి. ఏమీ తోచనితనం. దేన్నో పొందాలనే ఆరాటం. ఆమె నవలలు చదువుతూ ఉంటుంది. తనకు కావాల్సిందేదో ఆ నవలల్లో దొరుకుతున్నట్లుగా అన్పిస్తున్నది. ఈమధ్య మంత్రతంత్రాల నవలలు ఎక్కువగా చదువుతున్నది. దెయ్యాల కథలు చదువుతున్నది. చిన్నప్పుడు అమ్మమ్మ దెయ్యాల కథలు చెబుతూ ఉంటే ఎంతో శ్రద్ధగా వినేది. రాత్రి అయేసరికి భయంతో తల్లిని కౌగలించుకొని పడుకొనేది. ఇప్పుడూ పగలంతా చదువుతూ ఉంటుంది. రాత్రిళ్లు భయపడుతూ ఉంటుంది. కల్పన అన్న కిషోర్ హైదరాబాద్‌లో ఎం.ఏ. తెలుగు చదువుతున్నాడు. చెల్లెలు అలాంటి నవలలు చదవడం చూసి రెండు మూడు సార్లు కోపగించుకొన్నాడు. కిషోర్ చెల్లెలికి కొన్ని నవలలు తెచ్చి ఇచ్చాడు. పది పేజీలు కూడా ఆ నవలలు చదవలేక అవతల పారేసింది. కల్పన ఈడువాళ్ళు ఒక చోట చేరి కబుర్లు చెప్పుకొనేవాళ్లు. సినీమాల గురించీ, పుస్తకాల గురించీ, వాటిలోని హీరోల

గురించీ, వారి మధ్య చూపించిన ప్రేమ గురించీ– ఎన్నెన్నో కబుర్లు. వాళ్ళందరికీ ఏదో ఒకనాడు తన హీరో తనను వెతుక్కుంటూ వస్తాడనే నమ్మకం ఉన్నది.

అది ఒక గ్రామం. ఆ గ్రామం ఆంధ్రప్రదేశ్‌లో ఎక్కడో ఓ మూలగా లేదు. హైదరాబాద్‌కు పదిహేను మైళ్ల దూరంలోనే ఉన్నది. అయినా ఆ గ్రామంలో బోలెడంత దరిద్రంతో పాటు అజ్ఞానం కూడా ఉన్నది. మూఢ నమ్మకాల గురించి ఇక చెప్పనక్కర్లేదు. ఎక్కడైనా ఒకే చోట, ఏదో బొరియలో నాలుగు తేళ్లు ఒక్కసారికన్పిస్తే చాలు– ఏదో చేతబడి కారణంగానే అన్ని తేళ్లు అక్కడున్నాయని ఆ ఊరి ప్రజలు నమ్ముతారు. నమ్మనివాడిని పిచ్చివాడికిందయినా జమకడ్తారు. లేకపోతే శత్రువుగానైనా చూస్తారు.

కల్పన తండ్రి చంద్రయ్య సన్నకారు రైతు. తల్లి పార్వతమ్మ రెండు గేదెల్ని పెట్టుకొని, పాలూ, నెయ్యీ, వ్యాపారం చేస్తుంది. కిషోర్ కల్పనకంటే ఐదేళ్లు పెద్ద. ఎం.ఏ. మొదటి సంవత్సరం పూర్తి అయింది. శెలవలకు వచ్చాడు. మురళి కిషోర్ క్లాసుమేట్. ఆ ఊరివాడే. ఇద్దరూ స్నేహితులు. అయినా ఇద్దరి భావాలూ కలవవు. మురళి చదువుకున్నాడన్నమాటే గాని మూఢ నమ్మకాల్లో తన తండ్రికీ, అతనికీ బేధం కన్పించదు కిషోర్‌కు. మురళితో వాదించీ లాభంలేదని అతనితో ఆ విషయాల గురించి మాట్లాడటమే మానేశాడు.

మురళి కిషోర్‌తో వాళ్లింటికి వచ్చాడు. మొదటిరోజు సాయంత్రం వాకిట్లో ముగ్గేస్తున్న కల్పనను చూశాడు. కల్పన మురళిని చూసి ముగ్గుచిప్పను వదిలేసి లోపలకు పరుగు తీసింది. వెళ్ళి తలుపుచాటున నిల్చుంది. మురళి మంత్రముగ్ధుడిలా నిలబడి పోయాడు.

కల్పన తల బయటికి పెట్టింది. ఇద్దరి కళ్ళు కలుసుకొన్నాయి. గుండె దడదడలాడింది. తన గదిలోకి పరుగు తీసి మంచమీద కూర్చుంది.

తను చదివే కథల్లోని కథానాయకుడు కన్పించాడు కల్పనకు. కథానాయకుడిని చూడగానే కథానాయకి మనసులో కలిగే స్పందనను కల్పన ఎన్నో నవలలలో చదివింది. తనకు అచ్చం అలాగే ఉంది అన్పించింది. "క్షణంలో సగంసేపు ఇద్దరి చూపులూ పెనవేసుకొన్నాయి," అనే వాక్యాన్ని ఎన్నోసార్లు కల్పన నవలల్లో చదివింది. అవును! అచ్చం అలాగే జరిగింది. అతని చూపులు తన చూపులతో క్షణంలో సగంసేపు పెనవేసుకున్నాయి! ఆలోచిస్తున్న కల్పనకు ఎలాగో ఎలాగో ఉన్నది. ఆ రాత్రి కల్పనకు ఆకలి కాలేదు. అమృతం తాగినట్టుగా ఉన్నది. తనకు కొత్త రెక్కలు వచ్చినట్టూ, ఆకాశంలో ఎగరాలన్నట్టూ ఉన్నది. పాడాలని ఉన్నది. ఆడాలని ఉన్నది. పెదవులు ఉన్నట్టుండి చిరునవ్వుతో కొద్దిగా విచ్చుకొంటున్నాయి. వళ్ళు విరుచుకొంటున్నది.

మురళి రోజూ ఆ యింటికి వస్తూనే ఉన్నాడు. ఇంట్లో చనువుగా తిరుగుతున్నాడు. అతనికి ఆ యింట్లోనే ఎక్కువసేపు గడపాలని ఉంటుంది. కిషోర్ బయటికి వెళదామని తీసుకెళతాడు. రోజుకు ఏదో ఒకసారి ఇద్దరి కళ్ళూ కలుసుకుంటూనే ఉన్నాయి.

"మురళి మంచి పిల్లవాడు. మన కులమయితే కల్పనను ఇచ్చేవాళ్ళం!" అన్నది ఒకరోజు భోజనాల దగ్గర తల్లి భర్తతో. కల్పన తల వంచుకునే తండ్రి సమాధానంకోసం ఎదురుచూసింది.

"అవునవును!" అన్నాడు చంద్రయ్య.

అన్నయ్య ఏదో అంటాడని ఆశించిన కల్పనకు నిరాశే ఎదురైంది.

"మన కల్పనకు అంతకంటే మంచి వాడ్నే తెస్తానమ్మా!" అన్నాడు కిషోర్

"అంతకంటే మంచివాడెవరిక్కావాలి? అతనే కావాలి–" అని అనాలనిపించింది కల్పనకు. అమ్మో! అంత మాటనడమే! కల్పనకు అన్నమీద కోపం వచ్చింది. అన్నయ్యకు మురళి అంటే ఇష్టంలేదా?

మురళి మనసు కల్పన చుట్టూనే తిరుగుతోంది. పెద్దవాళ్ళ యిష్టంతో ఈ పెళ్ళి జరగదని మురళికి తెలుసు. కల్పన మనసు తెలుసుకోవాలి. ఆమె తనను ప్రేమిస్తున్నది. ఆమెను దొంగతనంగా తీసికెళ్ళిపోయి గుళ్ళో పెళ్ళిచేసుకోవాలి. ఆ తర్వాత మెళ్ళో పూలదండలతో వచ్చి పెద్దవాళ్ళ పాదాలకు నమస్కరిస్తే సరి! పరిపరి విధాల ఆలోచిస్తూ పథకాలు వేసుకుంటున్నాడు మురళి.

ఆ రోజు కిషోర్ ఊళ్ళో లేడని తెలుసు. చంద్రయ్య ఆవేళప్పుడు ఇంట్లో ఉండడని తెలుసు. పార్వతమ్మ ఉన్నా నిద్రపోతూనో, లేక ఏ పొరుగింటికో వెళ్ళి ఉండొచ్చుగా!

ఇవ్వాళ ఏమైనా సరే కల్పనతో మాట్లాడాలి, అనుకొంటూ, జారిపోతున్న గుండెను పైకెగదోసుకొంటూ వచ్చాడు మురళి.

చిన్నగా తలుపు తట్టాడు. కళ్ళు మూసుకొని కల కంటున్నది కల్పన.... ఆ కలల్లో.... తనూ.... మురళీ.... కొండల్లో పరుగులు దీస్తున్నారు. చెట్టు కొమ్మలు పట్టుకొని వేలాడుతూ పాటలు పాడుతున్నారు. సెలయేరుదగ్గర కూర్చుని కల్పన మోకాళ్ళదాకా చీర లాక్కొని తన అందమైన పాదాలను నీళ్ళలో తపతప కొడుతున్నది. మురళి తన పాదం చేతిలోకి తీసుకొని కందిపోయిందేమోనని చూస్తున్నాడు. తను పాదం లాక్కుని కిలకిల నవ్వుతూ పరుగులు తీస్తోంది....

'ధన్! ధన్!' తలుపు మోతకు త్రుళ్ళిపడింది. అబ్బ! అమ్మ అప్పుడే వచ్చేసిందా? కాంతమ్మ పిన్నికి అరిసెలు

వండి పెట్టాలని వెళ్ళిందిగా! అనుకొంటూ యాదాలాపంగా తలుపు తెరిచింది.

ఎదురుగా తన హీరో! కల్పన గుండె దడదడలాడింది. కాళ్ళువణుకుతున్నాయి. పడిపోతానేమో నన్నట్టు ద్వారబంధం పట్టుకొన్నది. మురళి కళ్ళప్పగించి చూస్తూ నిల్చున్నాడు. భాష మర్చిపోయిన వాడిలా నిల్చున్నాడు. రెప్ప వెయ్యడం మర్చిపోయినట్టు చూస్తున్నాడు.

అమ్మో! అలాచూస్తున్నా డేం? ఇంట్లో ఎవరూ లేరుగా ? మరి వెళ్ళిపోడేం ? కల్పనకు తన ముందున్న హీరో అకస్మాత్తుగా విలన్‌గామారిపోయినట్టుగా అన్పించింది.

"లోపలకు రానివ్వవా?" మురళి కంఠం అదోలా పలికింది. అతని కంఠం రోజూ వింటూనే ఉన్నది. కాని అలా ఎప్పుడూలేదు. లోపలకువస్తాడా? అమ్మో ఎవరైనా చూస్తే? అమ్మవస్తే?

"ఎ.... ఎవరూ లేరు...." ఎలాగో చటుక్కున అని గిరుక్కున తిరిగి వెళ్ళ బోయింది కల్పన.

మురళి ఆమె చేతిని గబుక్కున పట్టుకున్నాడు.

కల్పన చేతికి కాలనాగు చుట్టుకొన్న ట్టుగా భయపడిపోయింది. ఒక్కసారిగా చెయ్యి లాగేసుకొన్నది. లోపలకు పరుగుతీసింది.

"కల్పనా? ఒక్కమాట విను ? నేను నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాను. నేనంటే నీకు ఇష్టంలేదని అర్థం అయింది. అయినా నేను నీతోనే ఉంటా! నిన్ను విడిచి వుండలేను."

కల్పనకు వెనకనుంచి మాటలు విన్పించాయి. వళ్ళంతా చెమట్లు పట్టింది. గబుక్కున తన గదితలుపులు గడియ పెట్టుకొని మంచంమీద వాలిపోయింది. అతను పట్టుకొన్న చేతిని ఎత్తి చూసు కొన్నది. ఆ స్పర్శ ఇంకా అక్కడ ఉన్నట్టే అన్పిస్తోంది. 'నీతోనే ఉంటా! నీతోనే ఉంటా!' ఆ కంఠం విన్పిస్తోంది. కల్పనకు సంతోషంగా ఉంది. భయంగా ఉంది. ఏదో తన్మయత్వం- అంతలోనే తత్తరపాటు- ఏమిటి ఇలా ఉంది? తనకూ అతనంటే ఇష్టమేనని ఎలా చెప్పడం? చీటీ రాస్తే? ఎవరిచేత పంపించాలి?

పదహారేళ్ల వయసులోఉన్న ఆడపిల్ల మనసూ, శరీరం కూడా శృతిచేసి పెట్టిన వీణలా ఉంటాయి. మొదటిసారిగా ఒక పురుషుడు కల్పన చేతిని బలంగా పట్టు కొన్నాడు. ఆమె శరీరంలోని తంత్రులన్నీ ఒక్కసారిగా మ్రోగాయి. ఆ మోత కల్పనను భయపెట్టింది. కాని నిముషాలు గడుస్తున్నకొద్దీ ఆ అనుభవం వింత అనుభూతితో ఆమె మనసును నింపేస్తు న్నది.

తలుపులు మోగాయి. కల్పన చివ్వున లేచి కూర్చుంది. వళ్ళంతా చెమట్లు పట్టాయి. ఇదేమిటి? అతను వెళ్ళిపోలేదా? లోపలకు వచ్చాడా? తన గది తలుపులు కొడ్తున్నాడా? అమ్మో! ఇదేమిటి ఇలా చేస్తున్నాడు?

"కల్పనా! కల్పనా!" తల్లి కంఠం. కల్పన మంచం దిగింది. ఎలాగో వచ్చి తలుపు తీసింది.

"అదేమిటే తలుపులన్నీ బార్లా తీసి గదిలోపడుకున్నావ్?ఎవరైనాజొరబడితే? అదేమిటి అలా ఉన్నావేం? అలా చెమట్లు పోస్తున్నాయేం? భయపడ్డావా? వెధవ పుస్తకాలు చదవొద్దే అంటే వినవాయె!" తల్లి ఆప్యాయంగా కూతురి నుదురు తుడిచింది. కల్పన తేరుకొన్నది. గుండెల నిండుగా గాలి పీల్చుకొన్నది.

అమ్మయ్య! గండం గడిచింది! అమ్మ వచ్చేసరికి అతను వెళ్ళిపోయాడు! లేక పోతే తన వాలకం చూసి అమ్మ ఎన్ని యక్షప్రశ్నలు వేసేదో? ఏదో పెద్ద ప్రమాదంనుంచి బయటపడినట్టుగాఅన్పిం చింది కల్పనకు.

ఆ రాత్రంతా కలతనిద్రలోనే గడి చింది కల్పనకు. తెలతెలవారుతూ ఉంది. కల్పన కలలో ఉంది. 'నేను వచ్చేశాను. ఇక నీతోనే ఉంటా!' అంటూ కల్పనను రెండు చేతులతో గట్టిగా పట్టుకొని గుండెలకు హత్తుకొన్నాడు మురళి.

"కల్పనా! కల్పనా! త్వరగా లే," గాభరాగా భుజాలు పట్టుకొని ఊపుతూ లేపింది పార్వతమ్మ.

కల్పన తృళ్లి పడి లేచింది. ఇంత సేపూ తను అనుభవించింది కలేనా?

"లేమ్మా! పొయిమీద పాలున్నాయ్! పొంగకుండా చూడు! బిడ్డ ఇంత అఘా యిత్యం ఎందుకు చేసుకున్నాడో?" దాదాపు ఏడుస్తూనే అన్నది పార్వతమ్మ.

కల్పన తల్లి ముఖంలోకి అయో మయంగా చూసింది.

"మురళి చచ్చిపోయాడమ్మా! నేను వెళ్తున్నాను. జాగ్రత్త. ఇంట్లో ఎవరూ లేరు." అంటూ పార్వతమ్మ గబగబా బయటికి వెళ్ళిపోయింది.

మురళి చచ్చిపోయాడా? ఎప్పుడు? ఎలా? నిన్న 'నీతోనే ఉంటా!' అన్నాడు. ఇప్పుడు కలలోకి వచ్చి 'వచ్చేశాను కల్పనా' అంటూ తనను కౌగలించుకున్నాడు. అంటే? అంటే? మురళి తనకోసం చచ్చిపోయాడా? దెయ్యం అయి తన దగ్గిరకు వచ్చాడా? కల్పన వళ్ళు చల్లబడింది. వెన్నెముక లోకి ఏదో పాకుతున్నట్టుగా ఉంది.

'నీతోనే ఉంటా! నీతోనే ఉంటా!' దూరంనుంచి కొండలమధ్యగా వస్తున్న ప్రతిధ్వనిలా చెవులకు సోకుతోంది.

"కల్పనా!"

ఆ గొంతు! ఆ గొంతు! అవును మురళి గొంతు!

కల్పన కెవ్వున అరవాలనుకున్నది. గొంతు పెగల్లేదు. మంచంమీద పడిపోయింది. ఇంకా ఖర్ర పనిచేస్తోనే ఉంది. ఎవరో వచ్చి మంచంమీద కల్పన పక్కన కూర్చున్నారు. ఎవరిదో

చెయ్యి ఆమె శరీరాన్ని నిమురుతోంది. అది.. అది... పురుషస్పర్శ! కల్పన శరీరంలో ఏ అవయవాన్నీ కదిలించలేక పోతున్నది. కీలు వదులైన రబ్బరు బొమ్మలాగా మంచంమీద పడిఉంది. ఏదో జరుగుతోంది. అస్పష్టంగా తెలుస్తోంది.

మురళి శవాన్ని పోస్టుమార్టం చెయ్యడానికి ఆసుపత్రికి తీసుకెళ్ళారు. కల్పన తల్లీ, తండ్రీ వచ్చారు. పాలన్నీ పొంగి పోయాయి. నిప్పు ఆరిపోయింది. కుండ కిందపడి పగిలిపోయి ఉన్నది.

వంటగది మట్టినేలమీద పాలు పొడలు పొడలుగా కొన్నిచోట్ల ఎండి పోయాయి. రెండు పిల్లులు పగిలిపోయిన కుండ పెంకుల్లో మిగిలిన పాలు నాకుతున్నాయి. పార్వతమ్మ మనసు అసలే బాగాలేదు. ఆ దృశ్యం చూడగానే

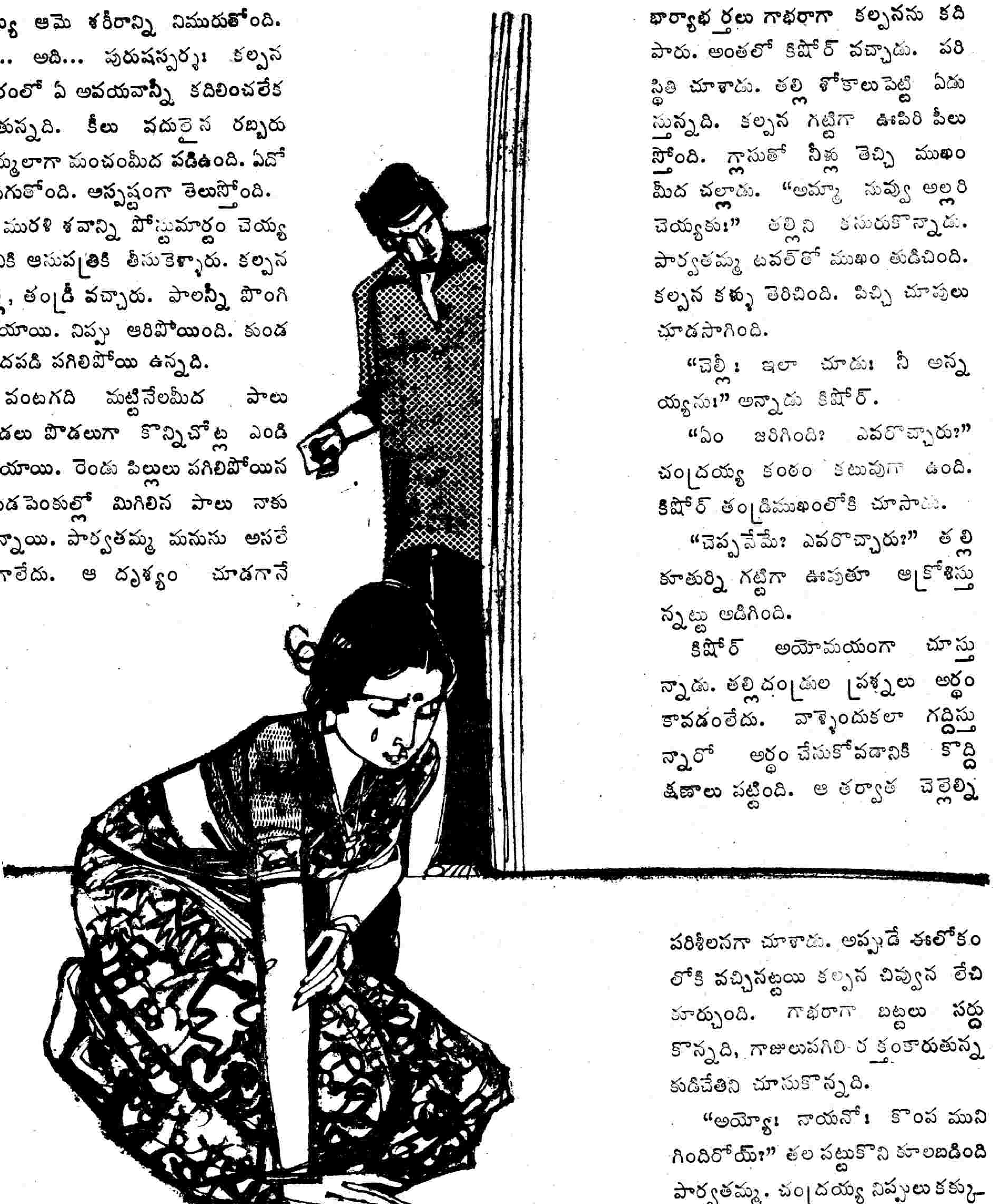

దాదాపు పిచ్చిదే అయింది. "ఎక్కడ చచ్చావే!"అని అరుస్తూ కూతురి గదిలోకి వెళ్ళింది. మంచంలో అచేతనంగా పడిఉన్న కూతుర్ని చూసి కేకలు పెట్టింది. చంద్రయ్య పరిగెత్తు

కొచ్చాడు. కల్పన చీర తొలగి మోకాళ్ళ మీద కున్నది. పక్క చుట్టుచుట్టినట్టు ఓ పక్కగా ఉంది. రెండో పక్క నులక మీద పడిఉంది కల్పన. మంచం కోడు దగ్గర గాజులు పగిలిన ముక్కలున్నాయ్.

భార్యాభర్తలు గాభరాగా కల్పనను కదిపారు. అంతలో కిషోర్ వచ్చాడు. పరిస్థితి చూశాడు. తల్లి శోకాలుపెట్టి ఏడుస్తున్నది. కల్పన గట్టిగా ఊపిరి పీలుస్తోంది. గ్లాసుతో నీళ్ల తెచ్చి ముఖం మీద చల్లాడు. "అమ్మా నువ్వు అల్లరి చెయ్యకు!" తల్లిని కసురుకొన్నాడు. పార్వతమ్మ టవల్‌తో ముఖం తుడిచింది. కల్పన కళ్ళు తెరిచింది. పిచ్చి చూపులు చూడసాగింది.

"చెల్లీ! ఇలా చూడు! నీ అన్నయ్యను!" అన్నాడు కిషోర్.

"ఏం జరిగింది? ఎవరొచ్చారు?" చంద్రయ్య కంఠం కటువుగా ఉంది. కిషోర్ తండ్రిముఖంలోకి చూసాడు.

"చెప్పవేమే? ఎవరొచ్చారు?" తల్లి కూతుర్ని గట్టిగా ఊపుతూ ఆక్రోశిస్తున్నట్టు అడిగింది.

కిషోర్ అయోమయంగా చూస్తున్నాడు. తల్లిదండ్రుల ప్రశ్నలు అర్థం కావడంలేదు. వాళ్ళెందుకలా గద్దిస్తున్నారో అర్థం చేసుకోవడానికి కొద్ది క్షణాలు పట్టింది. ఆ తర్వాత చెల్లెల్ని

పరిశీలనగా చూశాడు. అప్పుడే ఈలోకం లోకి వచ్చినట్టయి కల్పన చివ్వున లేచి కూర్చుంది. గాభరాగా బట్టలు సర్దుకొన్నది, గాజులుపగిలి రక్తంకారుతున్న కుడిచేతిని చూసుకొన్నది.

"అయ్యో! నాయనో! కొంప మునిగిందిరోయ్!" తల పట్టుకొని కూలబడింది పార్వతమ్మ. చంద్రయ్య నిప్పులు కక్కుతున్నాడు.

"ఎవరొచ్చారు?" పులిలా గాండ్రించాడు చంద్రయ్య.

కల్పన ముఖం రెండు చేతులతో కప్పుకొని ఏడవసాగింది. చెబుతావా లేదా అంటూ చరణాకోల తెచ్చాడు

చంద్రయ్య. ఎత్తిన చేతిని పట్టుకొన్నాడు మురళి. "ఏమిటిది? అసలేం జరిగిందో తెలుసుకోకుండా?"

"ఇంకా ఏముందిరా తెలుసుకోవడానికి?"

"అన్నయ్యా!" గువ్వలా తనలోకి తను ముడుచుకుపోతూ అర్తనాదం చేసింది కల్పన.

"చెప్పు చెల్లీ! ఎవరొచ్చారు? నీకేం భయంలేదు. ఏం జరిగిందో చెప్పు! ఎవరొచ్చారు?"

"మురళి!"

అందరూ త్రుళ్ళిపడ్డారు. "మురళా? ఎప్పుడు?" కిషోర్ అడిగాడు.

"అమ్మ నన్ను నిద్రలేపి వెళ్లిపోయింది. నేను మంచంమీదనుంచి లేవాలనుకున్నాను. లేవలేకపోయాను. అపుడే వచ్చాడు."

"అదేమిటమ్మా! అప్పటికే మురళి చచ్చిపోయాడుగా? నువ్వు చూశావా కళ్ళతో?"

"నన్ను పిల్చాడు. నీతో ఉండటానికే వచ్చేశాను. నీతోనే ఉంటాను అన్నాడు. ఆ తర్వాత నా మంచం మీదకు వచ్చి కూర్చున్నాడు. ఆ తర్వాత.... చెప్పను చెప్పను.... " అంటూ ఏడవసాగింది.

"గాలి! అయ్యో! కటికవావుచచ్చాడు. దెయ్యం అయాడు. నా బిడ్డను పట్టాడు. అయ్యో! నా బిడ్డో!" అంటూ కూతుర్ని రెండు చేతులతోనూ పొదవిపట్టుకొన్నది పార్వతి.

చంద్రయ్య వెర్రిగా చూస్తున్నాడు. "ఇంకా అలా చూస్తారేమండి. వెళ్ళి ఆ పోలయ్యను తీసుకురండి. మంత్రం వేయించి, తాయత్తు కట్టిద్దాం." కిషోర్ ఏదో అనాలనుకొన్నాడు. అప్పటికే చంద్రయ్య వెళ్ళిపోయాడు.

చెల్లెలి మాటల్ని మననం చేసుకోసాగాడు. మురళి తన చావుకు ఎవరూ బాధ్యులు కారంటూ ఒక చీటీ రాశాడు. మరో చీటీలో 'ప్రియా! నేను ఎక్కడికీ వెళ్ళడంలేదు. నీతోనే ఉంటాను. ఆత్మహత్య చేసుకున్నవాళ్లు దెయ్యాలవుతారట! అందుకే ఈ పని చేస్తున్నాను."

ఆలోచించిన కొద్దీ కిషోర్‌కు మతిపోతున్నట్టే ఉన్నది. మురళి కల్పనను ప్రేమించాడా? అందుకే ఆత్మహత్య చేసుకొన్నాడా? అతను చీటీలో రాసిన మాటలే ఇక్కడ కల్పనకు విన్పించాయా? అంటే? అంటే? మురళి దెయ్యం అయ్యాడా? ఛ! నాన్సెన్సు తనుకూడా ఇలా ఆలోచిస్తున్నాడేం? తను దేముణ్ణే నమ్మడు! దెయ్యాలను నమ్మడం ఏమిటి? మరి కల్పనకు ఆ చీటీలో రాసిన మాటలెలా విన్పించాయి. కల్పనను మళ్ళీ అడిగాడు. కల్పన తను ఆ మాటలు స్పష్టంగా విన్నట్టు చెప్పింది. అదే కాదు అతను తన శీలాన్ని హరించినట్టుకూడా చెబుతూ బావురుమన్నది. ఆ మాటలు కల్పన పూర్తి స్పృహలో ఉన్నట్టుగా చెప్పడంలేదు. ఆమె ముఖం ఆ విషయాలు చెబుతున్నప్పుడు అదోలా మారిపోవడాన్ని కూడా గమనించాడు.

కల్పన సరిగా అన్నం తినడంలేదు. కొంతసేపు బాగా ఉంటున్నది. కొంతసేపు పిచ్చిగా పిచ్చిగా ఏదేదో మాట్లాడుతోంది. 'అడుగో వచ్చాడు. నన్ను పిలుస్తున్నాడు.' ఇంకా ఏమేమో అంటూ ఒకసారి నవ్వితే మరోసారి ఏడుస్తుంది.

కల్పనకు మురళి దెయ్యం అంటుపట్టి, పీడుస్తున్నాడని ఊళ్లో అందరికీ తెలిసింది. మంత్రగాళ్లు వస్తున్నారు, వెళ్తున్నారు. కాని కల్పన రోజురోజుకు చిక్కిపోతున్నది. అన్నం తినదు. అన్నం ముందు పెడితే పురుగులు అంటూ ఏడుస్తుంది. మాట్లాడదు. కిషోర్ చెల్లెల్ని పట్నం తీసుకెళ్ళి డాక్టర్లకు చూపిస్తానంటే తల్లీతండ్రీ విన్పించుకోడంలేదు. 'గాలిచేష్టలని స్పష్టంగా తెలుస్తుంటే, మీ కుర్రకారుకేం తెలుసు- ఏదో అంటారు' అంటూ ఊళ్లోవాళ్లుకూడా తలొకమాట అంటున్నారు.

కిషోర్‌లో పిరికితనం ప్రవేశించింది. ఒక్క ప్రశ్నకీ సమాధానం దొరకడం లేదు- అతను కాగితంలో రాసిపెట్టిన మాటలే చెల్లెలికి కలలో కన్పించి అన్నాడు. ఆ తర్వాత కూడా శవం అక్కడ ఉండగానే ఆమెకు విన్పించాయి. అతను రోజూ అల్లరిచేస్తున్నాడంటున్నది. తల్లి చెప్పింది కల్పనకు.... నెల తప్పిందని. కిషోర్ అవాక్కయిపోయాడు. ఈ కేసు ఏదో పేపర్లో వచ్చింది. ఆ అమ్మాయికి నయం చెయ్యగల మాంత్రికుడు ఎవరైనా ఉంటే రావాల్సిందిగా ఆ తల్లిదండ్రులు కోరుతున్నట్లుగా కూడా వేశారు.

ఈ భౌతికవాదులంతా ఏమయ్యారు? మీటింగుల్లో మాట్లాడితే చాలా? ఇలాంటి కేసుల గురించి విన్నప్పుడు రాకూడదా, చేతనైతే ఇది దెయ్యంపని కాదని నిరూపించవచ్చుగా? కిషోర్ కుమిలిపోతున్నాడు. కిషోర్ ఒకరోజు బయటినుంచి వచ్చేసరికి ఒక మాంత్రికుడు కల్పన జుట్టుపట్టుకొని వంగదీసి చీపురుకట్టతో వీపుమీద కొడుతూ "వెళ్తావా? వెళ్ళవా?" అంటూ కొడ్తున్నాడు. కిషోర్ పరుగులాంటి నడకతో వచ్చాడు. ఆ మంత్రగాణ్ని ఒక్క తోపు తోశాడు. ఎదురుగా కూర్చుని ఆ హింస చూస్తున్న తల్లినీ తండ్రినీ కోపగించుకున్నాడు. అరిచాడు! మంత్రగాడు పారిపోయాడు. ఆ ఇంటికి ఆ ఊళ్ళోవాళ్ళు రావడానికి భయపడుతున్నారు. మంత్రగాడి పనికి అడ్డువచ్చినందుకు చంద్రయ్య కొడుకుమీద కేకలు వేశాడు. కిషోర్ దెబ్బలతో సొమ్మసిల్లి పడిపోయిఉన్న చెల్లెల్ని ఎత్తి మంచం మీద పడుకోబెట్టాడు. బంగారుబొమ్మలా ఉండే కల్పన వెముకల గూడులా అయింది.

కిషోర్ ఆ రాత్రంతా ఆలోచించాడు.

ఏమైనా సరే చెల్లెల్ని మంచి డాక్టర్‌కు చూపించాలని నిర్ణయించుకొన్నాడు. అంతకుముందు ఆ ఊరు డాక్టరు చూసి తనకు జబ్బేమీ కన్పించడంలేదని చెప్పాడు. ఆమె అలా అవడానికి కారణం తను చెప్పలేనన్నాడు. అతని మాటల్ని పట్టి కిషోర్‌కు అతనుకూడా అతీత శక్తుల్ని నమ్ముతున్నట్టే అన్పించింది.

రెండోరోజు ఉదయం ఒక కారు వచ్చి ఆగింది ఇంటిముందు. కారులో నుంచి ఇద్దరు వ్యక్తులు దిగారు. అందులో ఒకతను కుర్రవాడు. ముఖంలో వర్చస్సు ఉన్నది. అయితే పెద్ద కుంకుమబొట్టూ, ఆ పంచెకట్టూ అతని వంటిమీద సహజంగా కన్పించలేదు కిషోర్‌కు. రెండో అతను సన్నగా పీలగా చేతిలో ఒక సంచితో ఉన్నాడు. కిషోర్, చంద్రయ్యా ఇద్దర్నీ ఆశ్చర్యంగా చూస్తున్నారు.

"వారి పేరు ప్రచండబాబా. గొప్ప మాంత్రికులు. పేపర్లో మీ అమ్మాయి గురించి చదివి వచ్చారు. నేను వారి అసిస్టెంటును." అని పరిచయం చేసుకున్నాడు చేతిసంచి తాలూకు వ్యక్తి.

"మంత్రాలా— తంత్రాలా— అక్కర్లేదు. వెళ్లండి!" అని అరవాలనిపించింది కిషోర్‌కు.

చంద్రయ్య కళ్లు మెరిశాయి. "రండి! బాబూ! దేవుళ్లా వచ్చారు. మా బిడ్డను ఎలాగయినా రక్షించండి." ఏడుపు గొంతుతో అన్నాడు. రెండు చేతులూ జోడించాడు. తండ్రి అలా అంటుంటే కిషోర్ ఏమీ అనలేకపోయాడు.

ఇద్దరూ లోపలకు నడిచారు. కల్పనను చూశారు. మెల్లా ఇంట్లో ముగ్గు వేయించాడు. నిమ్మకాయలుకావాలంటే కిషోర్‌నే వెళ్లమన్నాడు తండ్రి. కిషోర్ బజారుకు వెళ్ళి నిమ్మకాయలు తెచ్చాడు. అప్పటికే సాంబ్రాణి పొగ వస్తోంది. కల్పన ముగ్గులో కూర్చుని ఊగుతున్నది. కిషోర్ ముఖంలో కోపం కన్పిస్తున్నది. ప్రచండబాబా అతని ముఖంలోకి చూసి చిరునవ్వు నవ్వాడు.

వీడు మరీ భయంకరంగా ఉన్నాడు. వీడూ చీపుర్తో కొడ్తాడేమో! అది జరిగితే మాత్రం తను వీడి రక్తం కళ్ళ జూస్తాడు! మనసులోనే అనుకుంటూ కూర్చున్నాడు. పార్వతమ్మా, చంద్రయ్యా దిగులుగా గోడకు చేరబడి కూర్చుని ఉన్నారు. రెండోవాడు సంచిలోనుంచి ఓ కత్తిని తీసి ఇచ్చాడు. ప్రచండబాబా నిమ్మకాయను కోశాడు. ఎర్రటి రక్తం కారింది. కిషోర్ కళ్ళు పెద్దవిచేసుకుని చూశాడు. అలా అరడజను కోశాడు. అన్నిటి నుంచీ ఎర్రటి రక్తం కారింది.

"రా! వచ్చావా? పలుకు!" ప్రచండబాబా కల్పనను చూస్తూ అన్నాడు.

"వచ్చాను." కల్పన కంఠం మారిపోయింది.

"ఈ అమ్మాయిని వదిలి వెళ్ళిపో!"

"వెళ్ళను! వెళ్ళనుగాక వెళ్ళను." అంటూ కల్పన ఊగిపోతున్నది.

"వెళ్ళవూ? ఎలా వెళ్ళవో చూస్తాను." కల్పన జుట్టులోనుంచి కొన్ని వెంట్రుకల్ని పుటుక్కున లాగాడు. రెండోవాడు అప్పటికే రెడీగా ఉంచిన సీసాలో ఆ వెంట్రుకల్ని వేసి సీసా మూత పెట్టాడు. వెంట్రుకలు సీసాలో కదులుతున్నాయి. పైకీ కిందకూ లేస్తున్నాయి. ప్రచండబాబా ఆ సీసాను చేతిలోకి తీసుకొని "ఆగు! తలెత్తు? ఇటు చూడు! కల్పనా! నిన్నే! చూడు! ముకళిని ఇందులో బంధించాను. ఎలా కొట్టుకొంటున్నాడో చూడు. చూడు."

కల్పన చూస్తున్నదో లేదో కాని మిగతా ముగ్గురూ చాలా ఆశ్చర్యంగా చూస్తున్నారు.

"చంద్రయ్యగారూ! ఇలా రండి! ఈ సీసా తీసుకెళ్ళి దొడ్లో ఎవరికీ తెలియని చోట పాతిపెట్టండి. పదిహేను నిముషాల్లో ఆ పని అయిపోవాలి. మీరు వెళ్ళండి!" అన్నాడు కిషోర్‌తో. కిషోర్ తండ్రి వెనకే యాంత్రికంగా నడిచాడు.

కల్పన చెయ్యి పట్టుకొని గదిలోకి తీసుకెళ్ళి మంచంమీద పడుకోబెట్టాడు బాబా! పార్వతమ్మను బయటే ఉండమన్నాడు. సంచిఅతను కూడా లోపలకు వెళ్లాడు. పదిహేను నిముషాల్లో ఇద్దరూ బయటికి వచ్చారు.

"అమ్మా! ఇక మీ బిడ్డకు ఏం పర్వాలేదు. హాయిగా నిద్రపోతున్నది. లేపకండి. సాయంత్రం ఆరుగంటలకు, సరిగ్గా ఆరు కొట్టగానే లేచి కూర్చుంటుంది. ఆకలి అంటుంది. ఈ లోపల ఆమెకు ఇష్టమైన పదార్థాలు చేసి ఉంచండి."

"అన్నం తినడంలేదు బాబూ!"

"ఇవ్వాళ తింటుంది." అప్పటికే వాళ్ళ పని పూర్తిచేసి వచ్చి నిల్చున్న కిషోర్, చంద్రయ్య అతని మాటలు విన్నారు.

చంద్రయ్య బాబా రెండు చేతులూ పట్టుకొన్నాడు. మాటలు పెగల్లేదు. "బాధపడకండి. ఇక మీ అమ్మాయికి ఎలాంటి భయం లేదు. వచ్చే ఆదివారం ఆ సీసాను ఊరిబయటి బావిలోనో చెరువులోనో పారెయ్యండి. ఇక వస్తాను."

"ఉండండి బాబూ!"

"ఎందుకూ? నేను డబ్బు కోసం రాలేదు. మీ అమ్మాయి పెళ్లికి పిలవండి వస్తాను." నవ్వుతూ అన్నాడు.

"మీ అడ్రసు!"

"మీ అబ్బాయిని తీసుకెళ్తాను."

"ఎందుకూ?" చంద్రయ్య భయంగా అడిగాడు.

బాబా పకపక నవ్వాడు,

"మీ అబ్బాయిని నేనేమీ చెయ్యను లెండి. నాకు టైంలేదు. త్వరగా వెళ్ళాలి. ఆ సీసా తీసేప్పుడు తీసుకోవల్సిన జాగ్రత్తల్ని గురించి చెప్పాలి. రామమందిరం

దాకా తీసుకెళ్తాను. రండి. మీ పేరు!"

"కిషోర్!" అతని వెనకే నడుస్తూ అన్నాడు.

ఇద్దరూ కారు వెనక సీట్లో కూర్చున్నారు.

"మీరు చదువుకొన్నారా?"

"ఎం.ఏ. చేస్తున్నాను."

కారు కదిలింది.

"మీరు దెయ్యాల్నీ భూతాల్నీ నమ్ముతారా?" బాబా అడిగాడు.

"ఇంతకు ముందు నమ్మేవాణ్ణి కాదు."

"ఇప్పుడు ఒప్పుకున్నారు. మీరు చదువుతున్నారు. మీ అమ్మా నాన్నా అమాయకులు. మూఢనమ్మకాల్లో ఉన్నారు. మీకూ బుర్రలేదా? స్వయంగా ఆలోచించలేదా? మీ చెల్లెల్ని ఏ సైకియాట్రిస్టుకైనా చూపించాలని అనిపించలేదా?".

బాబా మాటలకు వెర్రివాడిలా చూశాడు. బాబా ముఖంమీద ఉన్న కుంకంబొట్టు చెరుపుకొన్నాడు. తన విజిటింగ్ కార్డు ఇచ్చాడు. అది చూసి కిషోర్‌కి మతిపోయింది. "డాక్టర్ చంద్రమోహన్. ఎం.డి. సైకోథెరపిస్టు" అని ఉంది.

"అవును!"

కిషోర్ తన అనుమానాలను వెలిబుచ్చాడు.

నేను కల్పనను హిప్నటైజ్ చేసి అన్నీ తెలుసుకొన్నాను. అతను చనిపోయే ముందురోజు మీ రెవరూ లేనప్పుడు మురళి వచ్చాడు. కల్పన చెయ్యి పట్టుకొన్నాడు. బెదరిపోయి చెయ్యి లాక్కుంది. దాన్ని అతనపార్థం చేసుకొన్నాడు. 'నేను నీతోనే ఉంటాను. నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాను.' అంటూ వెళ్ళిపోయాడు. అతన్ని తల్చుకొంటూ పడుకొన్న కల్పనకు తెల్లవారుఝామున అలాంటి కల రావడం సహజమే. నిద్ర లేస్తూనే అతను చనిపోయాడని విన్నది. భయపడిపోయింది. బాధపడింది. దాదాపు మతి చలించినంత పని అయింది. అతని మాటలు విన్పించసాగాయి. దాన్నే ఆడిటరీ హెల్యూషినేషన్ అంటారు. ఆతను తనతోనే ఉంటున్నట్టు భ్రమ. హిస్టిరిక్‌గా అయింది."

"మరి ఆ నిమ్మకాయలనుంచి...."

"కారింది రక్తంకాదు. నిమ్మరసమే. కాయలు మీరు తెచ్చారు. దాని కత్తి మాదే. దానికి ముందే జపాపుష్పాలను రుద్దిఉంచాము. ఇక సీసాలో దెయ్యాన్ని బంధించడం సంగతి— అ సీసాలో అమోనియా ద్రవాన్ని రెండు చుక్కలూ, సీసా మూతలో హైడ్రోక్లోరిక్ ఆమ్లం రెండు చుక్కలూ వేసి, నాలుగైదు వెంట్రుకల్ని సీసాలో వేసి మూత బిగించగానే, అ రెండింటి కలయికతో సీసాలో పొగలాంటి వాయువు ఏర్పడింది. దాని వత్తిడికి వెంట్రుకలు పైకీ కిందకూ కదిలాయి. అంతే! చిన్న ట్రిక్!"

మన దేశంలో ఇలాంటి మూఢనమ్మకాలు నానాటికీ పెరిగిపోతున్నాయి. దొంగ మంత్రగాళ్లు పుట్టగొడుగుల్లా పుట్టుకొస్తున్నారు. ప్రజలు ఎంత మూర్ఖంగా ఉన్నారంటే— ఎక్కడైనా ఒక బొరియలో పది తేళ్లు ఒక్కసారి బయటికివస్తే ఎవరో బాణామతి చేశారని భయపడిపోతారు. మన దౌర్భాగ్యం చదువుకున్న నీలాంటి యువకులుకూడా ఇలాంటివి నమ్మడం."

"నాకు నమ్మకం లేదండీ.... కాని...."

"మురళి సంగతి? అతను చదువుకొన్నవాడు. చచ్చి దెయ్యం అవాలనుకొన్నవాడు. దానికేమంటావ్? ఇలాంటి కేసుల్ని సైకియాట్రిష్టుకు చూపాలంటే భయం. దానికి కారణం సైకియాట్రిస్టు చేత ట్రీట్‌మెంటు ఇప్పించేది పిచ్చివాళ్ళకేననే అభిప్రాయం. దయ్యం పటివదిలిన వాళ్ళను ప్రజలు చిత్రంగా చూడరు. కాని కొంచెం మనస్తిమితం తప్పి నార్మల్ అయిన వ్యక్తిని ఈ సమాజం పిచ్చివాడిగానే చూస్తుంది. నిజంగానే పిచ్చెక్కించేస్తారు. ఇప్పుడు నా విషయమే చూడండి. నేను డాక్టర్‌గా వస్తే మీ తల్లిదండ్రులకు నామీద నమ్మకం కుదరదు. అందుకే మంత్రగాడిలా రావాల్సివచ్చింది."

"మరో విషయం... ఎలా అడగాలో ...." తలగోక్కున్నాడు కిషోర్.

"నాకు అర్థం అయింది. నెల తప్పడం- అది కూడా సైకలాజికల్‌గా జరిగిందే. కల్పనకు మురళి అంటే ఇష్టమే! అతన్ని గురించి ఏన్నో కలలు కన్నది. ఇలాంటి విషయాలు మీలాంటి కుర్రాళ్లు గుడ్డిగానమ్మడం ఏమిటి? కాస్తయినా రీజనింగ్ ఆలోచించనక్కర్లేదా? ఇలాంటి విషయాల్లో నాకు వీలున్నంత వరకు ఏదో చెయ్యాలనే సంకల్పంతోనే ఉన్నాను. నావల్ల కొందరి బ్రతుకులు బాగైనా చాలు. మీలాంటి చదువుకున్న యువకులు మూఢనమ్మకాల్ని ఛేదించాలి. అందుకు ఓ ఉద్యమం లేవదీయాలి."

"ఇక మా చెల్లెలు."

"ఇక మీ చెల్లెలికి ఎలాంటి ప్రమాదంలేదు. మురళి ఆత్మను— అదే దెయాన్ని సీసాలో బంధించానని నమ్మింది."

"థ్యాంక్స్ సర్!"

"వెల్ కమ్!"

కారు ఆగింది. కిషోర్ దిగి రెండు చేతులూ ఎత్తి డాక్టర్‌కు నమస్కరించాడు.